Була в Охріма сіра свита,
Так хороше пошита:
Іззаду вусики з червоного сукна;
На комірі мережечка така, що на! —
Хоч голові носити.
Дурний Охрім не вмів її глядіти,
Таскав, коли й не слід таскать.
Раз став він свиту надягать,-
Аж дивиться — рукава вже продрались.
От мій Охрім, щоб люди не сміялись,
Налагодивсь латать.
А де ж суконця взять?
Охрімові невдивовижу!
"Ми знайдемо! — він каже сам собі,-
Рукава трохи обчикрижу
Та й поможу журбі".
Зробив
І свиту знов надів.
І хороше йому здається,
Хоч руки й голі до локіт;
Так он біда: куди він не поткнеться,-
Усяк од реготу береться за живіт.
Розсердився Охрім, що з його так глузують.
"Тривайте ж,— каже,— коли так,
Зроблю ж я осьде як...
Нехай дурні собі пустують;
У них, видно, жуки у голові...
А ми втнемо рукавця і нові,
Хіба мудрація велика!"
Охрім догадливий був парубіка!
Прехорошенько взяв
Підрізав поли він чимало,-
Якраз, щоб на рукава стало,-
Покраяв та й попришивав —
І знов рукава як рукава;

І ходить мій Охрім, неначе та проява,
Та й думає: "Ось я-то молодець,
Удався хоч куди хлопчина!"
Дурний, дурний: а на йому свитина,
Неначе той німецький каптанець!
Отак і з тим буває,
Хто чортзна-де добро своє діває,-
А там як кинеться — вертить і так і сяк,
Неначе горобець у клітці...
Дивись, згодя — гуляє неборак
В Охрімовій куценькій свитці.
Ї853